

„Já jsem vždycky s vámi“

Hošťálková 20. 9. 2020

Písně: 641, 255, 242, 406, 355

Čtení z Písma: Žalm 118, 1 - 6; ep.Římanům 8, 31 - 38

Text kázání: ev. Matouše 28, 16 - 20

Milí bratři a sestry,

„*kdo je vlastně Ježíš Kristus?*“ Taková otázka může padnout kdekoli a kdykoli: při nějaké návštěvě, na pracovišti, na cestě, na dovolené, nebo na nemocniční posteli: „*Kdo je vlastně Ježíš Kristus?*“ Jestliže se lidé takto zeptají, pak jejich otázka většinou míří k základům a samé podstatě. Lidé se touto otázkou ptají po souvislostech a vztahu: Bůh - Ježíš; a také po tom, jak se Ježíš týká nás a co znamená pro nás osobně. Také slovo, které máme před sebou, míří k základům. Tato Ježíšova závěrečná slova jsou jakýmsi vyvrcholením celého Matoušova evangelia. Jednou provždy a s konečnou platností objasňují, co mají křesťané s Ježíšem Kristem společného, jak na tom před ním jsou a o co v tomto vztahu jde. V těchto slovech se nám dává odpověď na to nejzákladnější. Slyšíme ji ve třech výpovědích. Především:

1. Ježíš je tím, kterému Bůh předal moc: „*Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi.*“ Říká se nám zde s kým máme co do činění když zazní Ježíšovo jméno. On je tím, který procházel celou zemí, kázal, zastával se utlačených, sloužil potřebným; je také tím, který si nechal ubližovat a nakonec se nechal zabít. Ježíš Kristus je však také někým, kterého není možné zatlačit na okraj našich lidských dějin, nebo jej z nich vytlačit; je tím, který se stále hlásí o slovo a oznamuje všem, že je zde pro všechny. Bůh mu předal všechnu moc tak dalece, jak se to jen lidí týká. A ještě mnohem více - nebe a země jsou mu poddány, kosmos i každá oblast Božího stvoření.

Naše denní zkušenosti nám sice stále znovu připomínají, že mnohé zařídil a upravil člověk, nebo že všechno na tomto světě běží podle svých určitých zákonitostí a zaběhaných pravidel. Ale toto nám nemá problematizovat to prvotní, co platí od samého počátku, co křesťané od samého počátku znali, na co spoléhali a v čem byli stále ujišťováni. A sice: Rozhodující moc je v ruce Ježíše Krista! Na to smíme, uprostřed všech zkušeností našich všedních dnů, v důvěře spoлеhnout.

V závěrečném odstavci Matoušova evangelia již nebude znovu připomínáno, co všechno Ježíš pro lidi vykonal. Když je Ježíš vyzval, aby za ním přišli „*do Galileje na horu kterou jim určil*“, seběhli se na toto místo v nové důvěře a novém spoлеhnutí. Zde se mezi nimi Ježíš opět ukázal a pověděl jim právě tato slova o moci, která mu byla dána. Naznačil jim tím: Přijměte, osvojte si tato slova a spoлеhněte se na ně - vy i všichni ostatní, kteří se o tom skrze vás dozví. Možná ještě křesťany nejsou, ale i oni mají být postaveni před tu životně důležitou otázku: „*Kdo je vlastně Ježíš Kristus?*“ To druhé:

2. Ježíš je tím, který k sobě všechny zve a volá, skrze své svědky: „*Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky...*“ Tímto způsobem chce Ježíš svou moc

zastávat a vykonávat především - skrze ty, kteří půjdou za jinými a poví jim, kdo je Kristus. Takto začínala a dávala se do pohybu církve. Lidé se vydávali na cestu a dosvědčovali Ježíše Krista jako Pána života, často proti všeobecnému mínění svých současníků. Opět a opět se křesťané vydávali na cestu uskutečňování Ježíšova příkazu. Někteří byli pro toto pověření obdarováni více, jiní méně. Ale v závěru Matoušova evangelia budou všichni - pro Krista získaní lidé, křesťané - nazváni učedníky, také my.

Kdo se považuje za křesťana, ten se má starat o to, aby se evangelium o Ježíši Kristu jakýmkoliv způsobem vydávalo na cestu a dostávalo se k lidem. Profesor J.L.Hromádka napsal před více než 60-ti lety v úvodu své známé knihy „Evangelium o cestě za člověkem“: „*Mnoho sborů žije pouze setrvačností... Vyznání našich otců jsou neznámá svým obsahem i svým smyslem. Ztratili jsme namnoze i porozumění pro to, co znamená slovo vyznání... Proto je také tak těžko otevřít oči, uši i srdce pro to, čím církev žila od věků... Za tuto situaci jsme odpovědni všichni. Nikdo z nás se nesmí vymlouvat na druhého...*“ Dále pak ukazuje na to, jak z celé této neradostné situace ven.

Evangelium o Ježíši Kristu se prostě má dávat na cestu za člověkem. Jistěže, když se někdo na naši víru dotáže, pak nemáme zamlčet, že jsme křesťany. Ale tím se Ježíšův příkaz nevyčerpává, je mnohem náročnější. Ježíš chce, aby to, čím se budou křesťané, kristovci, vyznačovat především byla úzká a osobní vazba na něj samotného. Jeho výzva „**křtěte je ve jméno Otce i Syna i Duchu svatého**“ to jenom podtrhuje. Zde křest není jen znamením: Tento člověk nějakým způsobem patří k církvi. Zde křest znamená to, co znamenat má: Tento člověk je vštípen v Krista, žije z něj, Kristova moc je při něm patrná. Křest člověka natolik vtahuje do vztahu s Kristem, že se poté pokouší ve všech svých všedních dnech jednat tak, jak jednal jeho Pán. Být Ježíšovým učedníkem znamená pochopit: Kristus si přeje v nás a skrze nás žít! A ještě to třetí:

3. Ježíš je tím, který své společenství stále doprovází a je mu neustále nablízku: „*A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.*“ To je jeho konečné a poslední ujištění. Víme, že již jednou v Matoušově evangeliu Ježíš zaslíbil těm, kteří se kolem něj shromáždí, svou skrytou přítomnost: „*kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich*“ (18,20). Jestliže jsme spolu při společné bohoslužbě, při křtu, nebo svatbě, při Večeři Páně, u lůžka nemocného, nebo při pohřbu, při vzájemném setkání uprostřed týdne a víme, že bez něj, totiž Krista, by naše setkání nebylo úplné, že by mu něco velmi podstatného scházelo, pak jsme spolu jako společenství Ježíše Krista. A On toto společenství, které nese jeho jméno, obdarovává svou přítomností - je v našem středu.

Na konci Matoušova evangelia bude toto jeho ujištění ještě více rozšířeno. Nyní nám bude řečeno: V žádné situaci nejsou a nebudou křesťané odkázáni sami na sebe. Tak tomu bude až do „**skonání tohoto věku**“, ukončení všech dnů. V zajímavém textu Tomášova evangelia, které se našlo - napsáno na papyrech - před několika desetiletími v egyptské poušti a které obsahuje jakýsi soubor Ježíšových výroků, čteme v 77. odstavci slovo pro ty, kteří se cítí opuštěni: „*Ježíš řekl: Já jsem to světlo, které je nade všemi... Rozštípněte dřevo, já jsem tam, zvedněte kámen a najdete mne tam.*“ Křesťané nebudou ponecháni sami sobě, ovšem ani při své službě jiným, ke které jsou svým Pánem vyzýváni. Ježíš je - **nás** - ujišťuje: „**Já jsem s vámi**“.

Víra smí chápat a pevně se držet oné skryté blízkosti a přítomnosti vzkříšeného Pána ať se již nachází kdekoliv. Právě tehdy a tenkrát se chová odvážně a směle, nejistota a mnohé starosti jsou potlačeny. Jistě tato víra a důvěra, nepečujeme-li o ni, může vyblednout a vyprchat. Namnoze tomu tak je. Na druhé straně však také může nově povstávat, nabírat na síle a mohutnět, jestliže se Kristovým zaslíbením nově otevíráme a nově s nimi začínáme počítat. To je dosvědčovaná zkušenost mnohých lidí, kteří byli takto vysvobozeni často z velmi skličujících a tíživých situací.

Také my, v našem společenství, máme dostatek příležitostí k tomu, abychom poznávali, co znamená ona skutečná blízkost vzkříšeného Pána. Možná se nám zdají tyto naše příležitosti méně napínavé a vzrušující. Žijeme svůj všední život, sužují nás mnohé starosti, trápí nás bolestné události, které se v našem životě odehrály, jsme také často svíráni strachem z různých nemocí a virů nebo zdravotního stavu člověka nám blízkého, prožíváme nejistotu v kontaktu s lidmi, kterým je naše víra cizí, cítíme se zrazení, opuštění nebo osamělí uprostřed lidí. Ale nejsou třeba právě tyto situace a místa, ve kterých smíme zakoušet Boží blízkost a naplno prožívat, co znamenají slova Kristova darovaného zaslíbení: „**Hle, já jsem s vámi...!**“?

Takové chvíle nás mohou nově postavit před tu základní otázku: „*Kdo je vlastně Ježíš Kristus? A co znamená pro mne osobně?*“ A tu se nám může stát náhle jasným, že on je tím, který mne, nás osobně, i své společenství neustále doprovází. A v takových chvílích již nebude zapotřebí mnoha slov. Pochopíme, že On je tím, který k sobě všechny zve a volá. Pochopíme také, že On k sobě všechny zve a volá skrze své svědky - **skrze nás**. A jestliže mu takto osobně porozumíme - jako jeho následovníci a svědci - pak ho budeme též nově poznávat; poznávat jako Toho, kterému byla dána „**veškerá moc na nebi i na zemi.**“

Amen.